

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM
LẠI VÀO LAO LÝ

Thấy nàng ngập ngừng, Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Cô hỏi Trầm Lăng phải không ?

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Ai hỏi hần ? Ma vương quỷ sứ hỏi hần chứ ai hỏi hần ?

Hùng Miêu Nhi thở dài :

- Cô đi một chút rồi Trầm Lăng cũng đi. Tôi tưởng hần đi tìm cô về, không ngờ chờ đợi hoài cũng không thấy bóng dáng gì của hần cả.

Chu Thất Thất hứ một tiếng :

- Cái đồ đó mà anh đợi hần làm gì ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tôi đâu phải đợi hần, tôi đợi cô đấy chứ !

Chu Thất Thất háy mắt :

- Thật à ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Thật chứ sao không thật ! Tôi càng đợi càng nôn nóng, rồi lại thêm cái tên Vương Lân Hoa cứ theo hỏi võ công của Trầm Lăng, hỏi lu bù, nào là thầy của Trầm Lăng là ai, lai lịch ra sao ? Hần lại hỏi tôi làm sao biết, làm sao quen...

Chu Thất Thất xí xí hai ba tiếng :

- Toàn là cái thứ đồ ăn hại !

Hùng Miêu Nhi nói :

- Vương Lân Hoa cứ theo hỏi riết, tôi đâm chán không muốn trả lời... Nhưng kể cũng còn đỡ, có hần tôi cũng bớt buồn, tôi chưa định đi, mà có muốn đi cũng không đi được với hần. May sao ngay lúc đó bỗng có cứu tinh.

Chu Thất Thất hỏi :

- Có Trầm... có ai ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Người ấy không phải Trầm Lăng.

Chu Thất Thất cự nự :

- Ai hỏi Trâm... ai hỏi hấn mà cứ nhắc hấn hoài...

Hùng Miêu Nhi cười :

- Hỏi hấn là phải chứ sao lại không hỏi ?

Chu Thất Thất đưa tay đây miệng Hùng Miêu Nhi :

- Từ rày về sau tôi sẽ không bao giờ hỏi tới hấn nữa mà. Thật mà... anh tin tôi không ? Từ nay về sau tôi chỉ nghĩ đến người nào tốt đối với tôi thôi.

Bằng hai bàn tay to kệch cỡm cứng cáp Hùng Miêu Nhi nắm chặt lấy mấy ngón tay búp măng của Chu Thất Thất, hấn nhìn nàng chăm chăm. Thật lâu hấn cũng không rời...

Chu Thất Thất sặc cười :

- Thế người đến đó là ai, nói tôi nghe coi ?

Hùng Miêu Nhi giật mình tỉnh dậy :

- Ồi, cái tên đó chẳng ra cái thá gì hết. Hấn đi cái dáng thì xem chừng khinh công cũng khá lắm, thế mà hấn cứ vận cái bộ đồ thương buôn xem thấy phải ghét !

Chu Thất Thất hỏi :

- Thế anh có biết hấn không ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Tôi không có biết hấn. Thấy hấn vừa tới là lo to to nhỏ nhỏ với Vương Lâm Hoa một hồi, rồi lại thấy Vương Lâm Hoa hơi biến sắc, quay lại thối tháy với tôi mấy câu rồi đi theo thằng cha ấy. Họ đi dáng gấp gấp lắm, xem chừng họ có chuyện quan hệ.

Chu Thất Thất cau mày :

- Chứ hấn nói giống gì anh không nghe à ?

Hùng Miêu Nhi bĩu môi :

- Đường đường nam tử như tôi mà lại đi nghe lén à ? Cầu mà nói với tôi biết tôi đã nghe chưa ?

Và hấn lại cười :

- Họ nói nhỏ quá !

Chu Thất Thất cũng bật cười :

- Anh nghe, anh dễ thương ở chỗ đó đó... Anh không bao giờ làm bộ ra vẻ đường hoàng cả.

Nhưng Chu Thất Thất lại cau mày nói luôn :

- Cái lối của Vương Lâm Hoa thật là dễ ghét, cái gì hắn cũng làm ra vẻ bí mật. Cho đến việc nói năng của hắn, y như không có câu nào là thật cả !

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Ủ, hắn thần bí lắm. Trước thì tôi không thấy, nhưng càng giao thiệp lâu càng thấy hắn kì cục quá.

Chu Thất Thất nói :

- Những người không đường chính đều là như vậy cả, chỉ có Trầm... Trầm Lăng thì không như thế...

Nàng vụt ửng má và cười nói tiếp :

- Tôi không có nghĩ đến hắn đâu, chỉ lấy tỷ dụ thế mà...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tôi thì... tôi tin tưởng.

Chu Thất Thất nói :

- Các người mới quen với Trầm Lăng nên không biết đấy nhé. Tôi thì tôi biết hắn từ lâu, tôi thấy hắn cũng úp úp mở mở như Vương Lâm Hoa vậy hà. Còn hơn nữa là khác.

Suy nghĩ một hơi, Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Quả có như vậy. Hành sự của hắn làm cho mình khó hiểu lắm. Cứ nói chuyện vừa qua, chuyện mà hắn và Vương Lâm Hoa đấu trí với nhau thì biết. Thật là, mỗi người đều có một ngón, họ giằng một mặt trận kỳ cục rồi rốt cuộc y như họ gặp nhau trên một điểm nào đó. Mà chung qui cũng là bí mật.

Chu Thất Thất nghiêng nghiêng mặt :

- Chứ sao ! Ban đầu tôi cứ tưởng Trầm Lăng hoàn toàn tín nhiệm Vương Lâm Hoa, không dè cái đó là hắn giả đồ !

Hùng Miêu Nhi nói :

- Xem ra thì chẳng những hắn gạt Vương Lâm Hoa thôi mà hắn còn gạt luôn cả chúng mình. Thật tôi đoán không ra, không biết lai lịch hắn ra làm sao, việc làm hắn ra sao, không biết dụng ý hắn như thế nào nữa.

Chu Thất Thất nhăm mắt :

- Bộ mình anh à ? Luôn cả tôi cũng đoán không ra nổi. Tất cả việc gì của hần y như là bị hần bỏ trong cái hầm óc của hần rồi hần đây nắp lại kín mít, hổng ai dòm thấy, mà cũng hổng ai dỡ nắp hầm đó được.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Hầm gì ?

Chu Thất Thất bật cười :

- Thì cái hầm bí mật chứ hầm gì nữa !

Hùng Miêu Nhi cũng cười :

- Cô nói chuyện lộn xộn quá .

Và hần vụt hỏi :

- Mà hần làm chi vậy hà ?

Chu Thất Thất trề trề môi :

- Ai biết, có quỷ mà biết !

Nàng chớp chớp mắt nói tiếp :

- Tôi thật không hiểu tại sao trên đời này lại có cái hạng người như thế, y như là không ai tin ai được cả. Giá mà người ta thẳng thắn hết thì tốt quá.

Hùng Miêu Nhi bật cười, thầm nghĩ :

- Cứ nói như cô thì có lẽ thiên hạ loạn hết !

Nhưng hần lại nói khác đi, sau khi suy nghĩ một lúc lâu :

- Thẳng thắn thật tình là một đức tính tốt, nhưng có một số người trong mang quá nhiều tâm sự, trên vai lại gánh nặng vấn đề trọng đại... họ cần phải có đủ cơ trí, đủ thủ đoạn đối phó với đời. Minh bảo họ cứ phải thật tình sao được ?

Chu Thất Thất nhìn sững vào khoảng trống, tâm tư như là có ít nhiều xáo trộn :

- Anh là con người thật tốt, vẫn còn nói tốt cho người khác.

Và trong khoảng khắc, nàng cảm thấy người thiếu niên có vẻ hơi rùng rú ngồi trước mặt mình thật thì còn dễ mến hơn tất cả mọi người nào có vẻ thông minh thành thị khác.

Nàng chợt nhớ đến Kim Vô Vọng, nàng so sánh giữa người này với người khác, bất giác nàng thở dài sườn sượt.

Không hiểu sao nàng cảm thấy ngoài Trầm Lăng ra, có lẽ Hùng Miêu Nhi là người thiếu niên dễ gần nàng hơn hết.

Nàng ngẩng lên bắt gặp Hùng Miêu Nhi cũng đang dờ mắt ra suy nghĩ. Đôi chân mày rậm rì của hắn cau lại, làm cho vẻ mặt ngang tàng của hắn đậm màu u uất.

Nàng cảm thấy mến hắn nhiều, gần hắn nhiều hơn.

Nàng hỏi nhẹ nhàng :

- Anh đang suy nghĩ gì thế ?

Hùng Miêu Nhi đáp một cách tự nhiên :

- Đang nghĩ về cô !

Chu Thất Thất cười thật ngọt, mấy ngón tay mềm mại của nàng rờ nhẹ lên đôi mày rậm của gã, một tay cầm lấy tay hắn nói bằng một giọng thân thiết :

- Tôi đang ngồi kế bên anh đây, anh còn nghĩ gì nữa ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tôi đang nghĩ trong suốt những ngày qua cô đã làm những gì, có cô đơn tịch mịch lắm không ...

Đôi mắt xa xôi của hắn dời lại ngay mặt của Chu Thất Thất và Chu Thất Thất cũng đang nhìn hắn ...

Chu Thất Thất mỉm cười :

- Tôi không có cô đơn, tôi có người bầu bạn...

Nàng thỉnh thoảng nhướm lên nói lớn :

- Không xong rồi...

Đang lúc êm đềm trong tình thân thiết, nàng làm cho Hùng Miêu Nhi giật nảy mình :

- Chuyện gì vậy ?

Chu Thất Thất nói :

- Trong suốt ngày qua Kim Vô Vọng ở bên cạnh tôi, giúp đỡ tôi, ngay bây giờ đang bị Kim Bất Hoán dẫn một đám ác ma theo vây khốn. Chúng ta phải đi cứu hắn !

Hùng Miêu Nhi vẫn cứ ngồi im.

Chu Thất Thất gắt lớn :

- Có nghe không ? Đi mau !

Hùng Miêu Nhi nói :

- Thì ra suốt ngày qua hắn cùng đi với cô, bây giờ ngồi đây với tôi cô cứ nghĩ đến hắn..."Hừ" được, được...

Chu Thất Thất lại trở lại mềm dịu, nàng cười, đưa tay vò vò tóc hắn, nói thật nhẹ :

- Chú bé ngu, gặp anh tôi mừng quá, cái gì tôi cũng quên được hết, nhưng... nhưng bây giờ hắn đang lâm nạn, mình phải đi cứu hắn mới đúng.

Hùng Miêu Nhi ngẩng mặt :

- Gặp tôi cô mừng thật à ?

Chu Thất Thất nói :

- Thật chứ sao lại không thật !

Hùng Miêu Nhi vụt đứng lên :

- Vậy thì chúng ta đi !

Và hắn kéo tay nàng chạy bay ra cửa.

Chu Thất Thất lắc đầu cười :

- Anh thật đúng là trẻ con !.

Hai người cứ như thế chạy riết.

Một tay nắm Hùng Miêu Nhi, một tay Chu Thất Thất chỉ đường đi. Hùng Miêu Nhi cứ theo tay chỉ, dẫn nàng chạy tới.

Tuyết rơi dày ngập, đường không một dấu vết gì cả, chỉ thấy dấu chân cái đậm cái lợt của Kim Vô Vọng và Chu Thất Thất chạy vừa rồi.

Nhưng khi muốn vào cánh đồng hoang, lại thấy thêm một dấu chân khác nữa. Có lẽ là dấu chân của Kim Bất Hoán.

Hùng Miêu Nhi chợt dừng lại :

- Không phải rồi !

Chu Thất Thất hỏi :

- Cái gì không phải ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Sao dấu chân đến đây lại có dấu chạy vòng vòng, chắc không phải...

Chu Thất Thất bật cười, thuật lại chuyện bị Kim Bất Hoán rượt theo.

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu rồi lại dẫn nàng chạy tới nữa.

Diết đến một vùng dẫu chân loạn bầy chùm nhúm, Chu Thất Thất nói :

- Đúng là tại nơi này !

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Có phải chỗ này là chỗ giao đấu đây không ?

Chu Thất Thất gật đầu :

- Đúng rồi...nhưng... nhưng họ đã đi cả rồi. Hay là... hay là Kim Vô Vọng đã... đã bị chúng bắt !

Hùng Miêu Nhi vụt kêu lên :

- Cô xem này...

Nhìn theo tia mắt của Hùng Miêu Nhi, Chu Thất Thất tái mặt. Trên mặt tuyết in lộn xộn vết chân lại có một vũng máu tươi !

Máu loang vào tuyết biến thành một màu hồng nhạt, thêm vào đó, dẫu chân dẫm lên, nếu không chú ý sẽ không thể nào thấy rõ được.

Hai người bước lại gần, Hùng Miêu Nhi hốt một nắm tuyết pha máu đưa lên mũi ngửi.

Đôi mày rậm của hần càng nhíu lại :

- Đúng rồi, đúng là máu rồi !

Chu Thất Thất run giọng :

- Như thế này...có phải là... hần bị bại rồi chăng ?

Hùng Miêu Nhi không đáp mà cứ khom mình xuống dòm mãi những dẫu chân. Hần dòm một cách kỹ càng, cẩn thận.

Chu Thất Thất không dám làm động, nhưng đợi một lúc lâu nàng đâm bực :

- Người ta lo muốn chết mà cứ ở đó dòm hoài !

Hùng Miêu Nhi nói :

- Dẫu chân này xem qua thì không có gì nhưng nhìn thật kỹ thì hơi lạ lắm !

Chu Thất Thất nghe nói cũng lật đặt khom mình dòm xuống.

Nhưng xem mãi cũng không thấy được gì lạ cả, Nhưng càng không thấy, tính hiếu kỳ càng nổi dậy, nàng lại càng chăm chú hơn nữa, nhưng rút cục cũng không phân biệt được gì.

Nàng ngẩng mặt hỏi :

- Có gì lạ đâu ?

Hùng Miêu Nhi hỏi lại :

- Cô xem không nhận ra gì à ?

Chu Thất Thất ngập ngừng :

- Tôi thấy... in như là...

Thật ra nàng không thấy được gì, nhưng bản tính của nàng vẫn là bản tính không chịu thua cho nên nàng cứ ngập ngừng ngập ngừng như thế...

Cuối cùng, nàng đứng thẳng dậy dậm chân :

- Thôi, tôi chịu, anh thấy gì ?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Cô xem thật kỹ nhưng vì thiếu hẳn phương pháp quan sát.

Chu Thất Thất gắt :

- Thì anh thấy gì cứ nói ra xem !

Hùng Miêu Nhi chỉ một dấu chân :

- Cô xem, dấu chân này phải có một vóc dáng to lớn mà trong số những người đó, kẻ có vóc dáng cao lớn là...

Chu Thất Thất vỗ tay :

- Phải rồi, của Liên Thiên Vân !

Hùng Miêu Nhi lại chỉ một dấu chân khác :

- Dấu chân này thì so với dấu khác hoàn toàn không giống, vì người này mang thứ giày bằng cỏ. Mà giày cỏ khi thường thường những người xuất gia hay dùng.

Chu Thất Thất nói :

- Như vậy là của Thiên Pháp đại sư.

Và nàng cũng chỉ một dấu chân mà nói :

- Và đây là thứ giày bện bằng giống cỏ chỉ đám ăn mày chúa thường dùng... à...Kim Bất Hoán ơi Kim Bất Hoán, đây là đôi giày chó của ngươi đây !

Và nàng lấy chân dậm dậm tan nát dấu chân của Kim Bất Hoán.

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Ghét ai thì ghét cả dấu chân, cô đáng mến ở chỗ đó.

Chu Thất Thất hỏi :

- Còn ba dấu nữa, tôi xem không ra ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Ba dấu còn lại không có gì đặc biệt... nhưng, cô xem nơi đây sẽ thấy được rõ ràng.

Hắn đưa tay chỉ một dấu chân khác thật sâu, thật rộng, khoảng cách dài mấy thước.

Chu Thất Thất gật đầu :

- Đây là dấu của Kim Vô Vọng và Lãnh Đại, lúc giao đấu nghị lực, hai người đứng một chỗ lâu lắm nên mới có dấu chân như thế.

Hùng Miêu Nhi nói tiếp :

- Nhưng Lãnh Đại bị bại, cho nên dấu chân sâu hơn này là dấu chân của hắn.

Chu Thất Thất vỗ tay :

- Đúng rồi, đúng rồi !

Ngoài miệng tuy nói cho có vẻ khám phá như thế, nhưng trong bụng Chu Thất Thất chuyện nhìn dấu chân này không lợi ích gì cả. Dầu vậy khi nhận biết được một chuyện gì, nàng cũng thấy hài lòng.

Nàng luôn luôn hay nói người ta là con nít, nhưng xét lại nàng lại con nít tổ hơn ai hết.

Hùng Miêu Nhi vẫn trong dáng điệu trầm ngâm :

- Còn có một điều này, Lãnh Đại quanh năm ít hay đi đâu, cho nên trên mặt tuyết còn in rõ dấu giày mới, trái lại Kim Vô Vọng vì phải xông xáo ngược xuôi nên bàn chân nhẵn thín vì dấu giày mòn.

Chu Thất Thất nghe đến điều ấy lại càng thích thú và có vẻ phục chuyện khám phá mới này. Nàng gật đầu lia :

- Đúng...đúng...

Hùng Miêu Nhi lại nói :

- Tất cả dấu chân đều phân biệt được, chỉ còn lại một đó là của Lý Trường Thanh. Còn dấu chân của cô thì khỏi phải nói rồi.

Chu Thất Thất cười :

- Con mèo con, càng lúc thấy anh càng thông minh.

Và nàng đưa tay xỉ vào trán Hùng Miêu Nhi một cái rồi nói tiếp :

- Xí, nghe khen chắc khoái dữ. Xí, thật là con mèo con !

Ba tiếng "Con mèo con" thật không có danh từ nào thân mật hơn nữa, và cái xỉ nhẹ của nàng càng bộc lộ sự thân thiết đậm đà hơn nữa...

Hùng Miêu Nhi cảm được cái sự thân thiết êm đềm ấy, hân cười bằng con mắt như say. Và hân nói :

- Thật ra thì phương pháp quan sát sự vật của tôi phần lớn là nhờ học của Trầm Lăng.

Chu Thất Thất vùng nói lớn :

- Anh lại nói tới hân... lại nói tới hân...tôi nghe là phát ghét !

Thật tiếng "ghét" của nàng trong lúc này đúng với ý nghĩa "ghét" của phụ nữ. Chẳng hạn thương "quéo ruột đi" nhưng vẫn nói "ghét thấy mồ" !

Hùng Miêu Nhi không thấy tâm lý ấy, chỉ thấy Chu Thất Thất phát giận là đâm ngán quá chừng.

Hân sững một hồi rồi ấp úng :

- Cô không thích thì... sau này tôi sẽ... sẽ không nói...

Chu Thất Thất gắt :

- Nói nữa thì sao ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Nếu còn nói nữa thì tôi ... tôi là thằng chết bầm !

Bây giờ Chu Thất Thất mới bật cười :

- Được rồi, còn vụ dấu chân thì sao nữa ?

Hùng Miêu Nhi chỉ dấu chân Kim Vô Vọng :

- Cô xem, cùng một dấu chân mà có lúc nặng lúc nhẹ, lúc sâu lúc cạn, mà khinh công của Kim Vô Vọng so với năm người kia lại trội hơn hết, nhưng căn cứ vào dấu chân như thế này chúng ta càng lúc càng kiệt lực, sợ e Kim Vô Vọng lâm nguy.

Mặt Chu Thất Thất sắc lại :

- Còn có gì... lạ nữa không ?

Hùng Miêu Nhi chỉ một hàng dấu chân :

- Ở dấu này mũi day cả ra ngoài, chúng ta dấu họ rút đi, nhưng thiếu mất dấu của Kim Vô Vọng.

Chu Thất Thất tái mặt kêu lên :

- Như vậy chắc Kim Vô Vọng bị họ khống chế bắt khiêng đi rồi ?

Hùng Miêu Nhi thở dài :

- Đợ e là như vậy !

Chu Thất Thất vọt chảy nước mắt :

- Làm sao ? Làm sao bây giờ ? Lọt vào tay họ thì còn khổ hơn là chết nữa !

Quả thật, tính của Kim Vô Vọng nàng thừa biết, thà chết chứ không thể nhìn nhục được.

Lặng thinh một lúc, Hùng Miêu Nhi nói :

- Đổ dấu chân này so với lúc mới đến thì nặng hơn nhiều lắm, chúng tớ dù hạ được Kim Vô Vọng họ cũng bị hao tổn nội lực khá nhiều, nhất là Lãnh Đại và Liên Thiên Vân.

Chu Thất Thất nói :

- Nhưng riêng Kim Bất Hoán vốn là kẻ không chịu ra sức thì tại sao dấu chân hắn cũng sâu ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Biết đâu tại vì hắn phải vác hay khiêng Kim Vô Vọng cho nên dấu chân phải nặng !

Chu Thất Thất lại nhảy dựng lên, lại dậm nát dấu chân Kim Bất Hoán và lại chảy nước mắt :

- Ác tặc.. súc sinh... người... bọn người nếu dẫn vật hắn thì có ngày nào đó hắn sẽ lóc thịt bọn người từng miếng cho chó xé...

Hùng Miêu Nhi nhìn nàng bằng cặp mắt thương cảm. Không biết tại vì Chu Thất Thất mà đau lòng hay chính mình đau lòng trước cảnh thảm bại của Kim Vô Vọng.

Chu Thất Thất kéo áo Hùng Miêu Nhi, giọng nàng run run :

- Tội van anh... tội van anh, hãy giúp tôi đi cứu dùm Kim Vô Vọng.

Hùng Miêu Nhi cúi mặt :

- Tôi... tôi...

Chu Thất Thất chảy nước mắt :

- Trên đời này tôi chỉ có mỗi anh, lẽ nào... lẽ nào anh lại nhẫn tâm...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Đi !...

Cứ theo dấu chân đuổi riết, Hùng Miêu Nhi nghe lòng nặng như đeo đá, hần không nói một lời, còn Chu Thất Thất thì cứ nắm lấy tay hần, nằng nặc thật chặt.

Dấu chân đi về phía bắc chứ không phải về hướng Lạc Dương. Cứ như thế đến một triền núi. Núi không cao nhưng đứng dưới chân nhìn lên cũng phải nhìn trệt ót.

Hùng Miêu Nhi đứng dưới chân núi ngẩn ngơ.

Chu Thất Thất giật giật tay :

- Lên núi chứ, làm gì ngơ ngơ ở đây ?

Câu nói tuy có ý trách nhưng giọng nói lại hết sức êm dịu. Có lẽ Chu Thất Thất giờ đây quả thật cảm kích lòng tốt của Hùng Miêu Nhi.

Hùng Miêu Nhi thấp giọng :

- Tôi đang lấy làm lạ là sau khi bắt được Kim Vô Vọng, nếu họ muốn tra khảo thì phải đưa về Nhân Nghĩa Trang chứ tại sao lại đến đây ?

Họ đi một lúc rồi lại đứng, dòm quanh dòm quẩn bốn phía, đi riết đụng một nơi bằng phẳng, nơi đó có một ngôi đình nho nhỏ cất kiểu bát giác.

Cột đình sơn đỏ, ngói lợp màu xanh, tuyết đọng trắng như bông trông thật là đẹp mắt.

Nhưng dấu chân thì đến nơi đây lại mất, hai người tập trung nhãn lực cố sức tìm tòi nhưng vô hiệu, không tìm ra được một dấu nào cả.

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Là nhĩ ? Sao kỳ vậy cà ?

Chu Thất Thất cũng nói :

- Thật là lạ. Chẳng lẽ đến đây rồi họ bay bổng lên trời ?

Nhưng nàng lại vỗ ray reo lên :

- À... thì ra như thế !

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Cô đoán ra rồi à ?

Chu Thất Thất nói :

- Tình hình này tôi đã có gặp một lần rồi. Đó là lúc tôi cùng Trâm... tôi cùng với Thiết Hoá Hạc, Thắng Vinh, Nhất Tiểu Phật và một số người nữa vào điều tra nơi ngôi cổ mộ. Sau đó lại cũng một hàng dấu chân rồi nửa chừng cũng biến mất. Lúc đó cũng có người nói : "Chẳng lẽ họ bay lên trời hay chun xuống đất !"

Hùng Miêu Nhi nôn nóng hỏi :

- Rồi kết quả như thế nào ?

Chu Thất Thất nói :

- Sau đó mới biết họ đi chồng lên dấu chân khi đến. Nghĩa là họ thụt lùi, cố làm cho không ai theo dõi được.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay :

- A... quả là diệu kế !

Hắn vừa nói vừa lui lại xem xét.

Nhưng chỉ độ vài bước hắn lại cau mày :

- Nhưng lần này... lần này thì không chắc cũng sẽ như thế !

Chu Thất Thất hỏi :

- Tại sao vậy ? Tại sao lần này không như lần trước ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Chuyện ở nơi cổ mộ là gặp phải bọn gian manh xảo trá, tự nhiên họ phải dùng mưu kế quỷ ma, còn lần này đối với bọn Thiên Pháp đại sư thì...

Chu Thất Thất gặng lại :

- Bọn bọn này là hạng người tốt à ?

Hùng Miêu Nhi cười gượng :

- Họ tốt hay xấu chúng ta hãy khoan nói, nhưng họ vẫn là những người có danh vọng. Cho dầu có ý gì u ám cũng không là sao thoát được sự hiểu biết của mọi người... Huống chi... họ không thể nghĩ rằng bên sau có người theo dõi. Vả lại, bằng vào sự mệnh danh đường đường chính chính và với võ công của họ, cho dù có kẻ đuổi theo họ cũng không trốn tránh.

Trâm ngâm một chút, Chu Thất Thất nói :

- Câu nói của anh không phải hoàn toàn vô lý. Nhưng nếu theo anh thì chuyện này tại làm sao ? Chẳng lẽ họ bay lên trời thật à ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu thở ra :

- Thật tình tôi nghĩ chưa ra !

Chu Thất Thất dặm chân :

- Tôi không biết, anh cũng không biết thì...thì... làm sao ? Chẳng lẽ cứ ở đây chờ họ trên trời rơi trở xuống à ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Hay là ta lên nữa xem thử.

Ngay lúc đó trên đỉnh núi chợt có tiếng rú thất thanh vọng xuống.

Giọng la vừa như nghệt họng mà cũng vừa như run sợ :

- Cứu mạng... bỏ...người ta... cứu mạng !

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất nhìn nhau không ai bảo ai cùng lao lên núi.

Tiếng kêu cứu phát ra từ một cái vực sâu trên gần đỉnh núi, và khi Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất đến đó thì tiếng kêu đã đuối dần.

Tiếng nạn nhân như đã hết sức, vừa rên vừa nói yếu ớt :

- Tôi ... tôi bị... tôi gần rơi xuống rồi... xin ai đó làm phúc kéo lên dùm... trọn đời.. tôi không dám quên ơn...

Nhìn theo chỗ phát ra giọng nói, thấy trên bìa vực sâu có bàn tay bám vào mỏm đá, tay đã nổi gân xanh, xem chừng đã đuối quá rồi.

Chu Thất Thất nín hơi nói với Hùng Miêu Nhi :

- May quá, hãy còn chưa tuột hẳn, chúng ta lên thật vừa.

Và nàng cao giọng kêu lên :

- Đừng sợ... đừng buông tay... chúng tôi đến ngay !

Vừa kêu nàng vừa cất chân, nhưng Hùng Miêu Nhi kéo lại :

- Khoan, tôi xem chuyện này.

Chu Thất Thất gắt :

- Cứu mạng như cứu lửa, chần chờ sao được ?

Từ phía đó, tiếng cầu cứu càng lúc lại càng nghe yếu thêm nữa.

Chu Thất Thất giật tay nôn nóng.

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tôi xem chuyện này có chỗ.

Chu Thất Thất dặm chân :

- Trời ơi ! Bất luận thế nào phải cứu người ta lên rồi sẽ bàn. Chấn chó để người ta sút tay rơi xuống chết sao ?

Hùng Miêu Nhi định cãi nhưng Chu Thất Thất cứ đẩy bừa lên.

Hắn hơi bực :

- Được rồi, tôi tới cứu, còn cô phải đợi ở đây !

Vừa nói, Hùng Miêu Nhi vừa đẩy Chu Thất Thất lại sau rồi chạy tới khom mình nắm hai tay người ấy.

Chu Thất Thất kêu hỗ trợ :

- Ráng... ráng mạnh lên...

Chưa nói hết lời, thỉnh linh hai bàn tay đang cấu vào mồm đá của nạn nhân vụt lật ngược ra bắt trái vào "uyển mạch" nơi cổ tay Hùng Miêu Nhi theo phép "phân cân cầm nã thủ".

Trong lúc bất phòng, Hùng Miêu Nhi bị nắm chặt cổ tay và tức khắc toàn thân tê liệt.

Chu Thất Thất nói chưa hết câu thì nghe Hùng Miêu Nhi rú lên một tiếng, cả thân mình bị giật bắn ra ngoài rơi tòm xuống vực sâu thăm thẳm.

Sự đột biến thỉnh linh, Chu Thất Thất đống hồn. Nàng nghe như nhiều tiếng sét liên tiếp nổ sát bên tai.

Dư âm tiếng rú của Hùng Miêu Nhi còn chưa dứt thì một giọng cười ằng ặc tiếp liền theo và một bóng người phóng vụt lên.

Trời đã về chiều, cảnh vật bắt đầu u ám, nhưng trên núi cao vẫn còn thấy rõ. Chiếc bóng đó là một người ăn vận theo lối thương buôn với chiếc áo rộng thùng thình, với chiếc nón vành mềm cúp xuống mang tai sùm sụp.

Vừa hơi trấn tĩnh, Chu Thất Thất giận dữ thét lên :

- Ác tặc, trả mạng Hùng Miêu Nhi lại cho ta !

Nàng vừa thét vừa lồng lộn lao tới.

Người thương buôn khẽ nhích qua nửa bước và cười thật nhẹ :

- Con bé, ngươi dám làm dữ với ta à ?

Giọng nói rất hiền và cách nói rất là hoà hoãn, nhưng vừa lọt vào tai Chu Thất Thất thì giọng nói ấy y như một mũi dùi nhọn hoắt. Chu Thất Thất phát run lên, mồ hôi nhỏ xuống như hạt đậu.

Tay chân nàng chợt nghe mềm nhũn, nàng run rẩy đứng yên một chỗ.

Người thương buôn cười :

- Cô bé, cô còn nhận được ta ư ?

Chu Thất Thất run run :

- Người là... người là...

Lưỡi nàng líu lại, xương quai hàm y như cứng lại không nói ra tiếng

Người thương buôn cười :

- Phải, ta là cô cô thân ái đây. Trời hôm nay lạnh quá, cô cô phải mặc áo bông dày, chắc hơi lạ nhỉ ?

Chu Thất Thất run cầm cập :

- Người... người...

Người thương buôn cười thật dịu :

- Cô cô đối với cô bé rất tốt, mặc quần áo cho bé, đút cho bé ăn, thế mà bé cứ muốn bỏ đi, bé thật là cô bé thiếu lương tâm.

Hắn vừa nói vừa lừ lừ bước tới.

Chu Thất Thất luống cuống thụt lui :

- Ta cầu người... ta van người...

Người ấy lại cười :

- Sau khi bé đi rồi, bé có biết đâu cô cô đau lòng như thế nào không ? Cô cô nhớ bé hết sức. Lại đây, lại đây cho cô cô hun một miếng coi nào !

Kính hãi tột độ, Chu Thất Thất lạc giọng :

- Cút đi... cút đi... đồ yêu quái !

Người thương buôn vẫn cười :

- Sao bé lại bảo cô cô cút ? Cô cô đưa bé đi mà, sẽ thay quần áo cho bé, sẽ đút bé ăn.

Đến tiếng sau cùng thì hắn đã đến sát trước mặt Chu Thất Thất :

Chu Thất Thất rú lên :

- Người bước tới...ta đập người chết !

Đợ quá đăm chiêu, Chu Thất Thất vung tay đẩy thẳng vào giữa ngực hắn.

Làm sao mà đánh được, Chu Thất Thất bây giờ y như một người không còn gân cốt, chưa chắc nàng có thể đập chết được một con ruồi.

Người thương buôn tay nắm lấy tay nàng một cách rất nhẹ nhàng, miệng hần cù cười :

- Ngoan đi bé, cô cô cứng....

Chỉ nghe được mấy tiếng Chu Thất Thất hoa mắt, nặng đầu rũ xuống hôn mê.

Gió núi phớt mạnh vào mặt, Chu Thất Thất giật mình tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, thấy mình đang nằm gọn trong lòng người thương buôn, Chu Thất Thất nghe như có một con rắn lạnh bò trong xương sống.

Nàng nói không còn rõ tiếng :

- Buông tôi ra...buông tôi ra...

Nàng định dùng sức đẩy ra, nhưng toàn thân nàng bây giờ đây đã mềm nhũn như không còn gân cốt..

Người thương buôn cười :

- Bé cưng, ta làm sao buông bé ra được !

Đã bị một lần rồi, cũng tên ác quỷ này trong lớp mù già áo xanh, nàng đã như bị một cơn ác mộng dài khủng khiếp. Bây giờ rõ ràng ác mộng lại kéo về.

Trong óc nàng bây giờ không biết phải dùng danh từ gì để hình dung được sự sợ hãi, kinh hoàng tột độ. Một sự khiếp đảm gấp trăm ngàn lần so với cái chết..

- Không phản kháng được, cũng không vùng vẫy được, nước mắt Chu Thất Thất trào ra.

Nàng run giọng :

- Ta van người...ta xin người hãy tha cho ta, ta và người không thù oán, sao người nỡ hại ta?...

Người thương buôn cười :

- Ta hết sức sẵn sàng cho cô bé, sao cô bé lại nói rằng ta hại ? Ta hại mà ta bỗng ảm đạm như thế này sao ?

Chu Thất Thất nghiêng rằng :

- Nếu không tha ta thì yêu cầu người hãy giết ta. Nếu người bằng lòng giết ta, thì dù có làm quỷ ta cũng mang ơn người ...

Người thương buôn cười khà khà :

- Giết mà sao lại mang ơn ? Nói đùa à ?

Chu Thất Thất nhắm mắt :

- Thật mà... ta xin thề, ta nói thật...

---Vietkiem.com---